

Levon

พายุารชน แห่งหล่งซี

风起陇西

1

หม่าป๋อ ยอง

馬伯庸

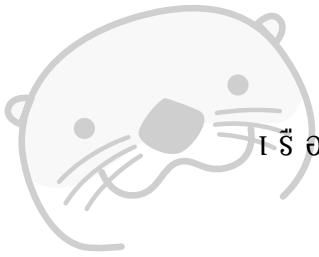
เขียน

เรื่อง ชัย รัถ ศรั ธิ ธิ ษ ร

แปล

BGTeamKPcomics

ภาพ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“หาเวลาอ่านหนังสือของจงหยวนบ้าง
หนังสือที่ซื้ทั้งไว้ เจ้าเอาไปอ่านได้ตลอดเวลา”

- หม่าป๋อ ยอง

คำนำ

สำนักพิมพ์

ส่วนใหญ่แล้วเวลาเล่าถึงการศึกสงคราม สบอตไลต์มักฉายลงมายังบุคคลที่อยู่ตำแหน่งแนวหน้า กล่าวให้เจาะจงหน่อยก็คือ บรรดาแม่ทัพนายกอง หรือไม่กี่เสนาธิการผู้บัญชาการรบ แต่ในกลไกการทำศึกสงครามมีฟันเฟืองมากมาย แม้แต่ฟันเฟืองตัวที่เล็กที่สุด ถ้าทำงานผิดพลาดก็อาจส่งผลให้ฝ่ายการศึกได้เลย

สงครามสามก๊กมีชื่อเสียงโด่งดังเพราะกลศึกอันแยบคาย อีกทั้งเหล่าขุนศึกที่มากความสามารถก็ต่างมีความโดดเด่นของตน มีงานเขียนมากมายที่อ้างอิงพงศาวดารสามก๊กแล้วเอามาปรับเล่าใหม่ อย่างเรื่อง *พายุจารชนแห่งหลังซี* ซึ่งอยู่ในมือทุกท่านขณะนี้ก็เช่นกัน เพียงแต่ว่าผู้เล่าเรื่องไม่ได้เลือกที่จะฉายสบอตไลต์ไปที่ราชสำนักหรือสมรภูมิชื่อดังใดๆ แต่เลือกจะฉายไปที่ฉากหลัง ฉายไปยังเหล่าฟันเฟืองเล็กๆ อย่างเจ้าหน้าที่สำนักข่าวกรอง

นี่คือเรื่องราวการชิงไหวชิงพริบระหว่างจารชน (สายลับ) ที่แฝงตัวเข้ามาในแคว้น กับเจ้าหน้าที่แห่งสำนักข่าวกรอง โดยมีเงื่อนไขอันเป็นเอกลักษณ์การเล่าเรื่องของ 'หม่าป๋อยง' เจ้าของฉายาปีศาจวรรณกรรมจีน

พายุจารชนแห่งหลังซี อ้างอิงยุคสมัยสามก๊ก ฉากของเรื่องจะเกิดในแคว้นสวู่ (จ๊กก๊ก) เป็นหลัก แต่ก็มิโฉบไปมาในพื้นที่ของแคว้นเว่ย (เว่ยก๊ก) กับแคว้นอู๋ (ง่อก๊ก) ด้วยเช่นกัน แต่อย่างที่บอกว่าผู้เขียนตั้งใจเล่าเรื่องผ่านตัวละครเล็กๆ ดังนั้นสามก๊กที่จะได้พบเจอในเรื่องนี้จึงมีรสชาติแปลกใหม่อย่างที่ทุกท่านไม่เคยลิ้มลองมาก่อนแน่นอน หม่าป๋อยงซื้ออันการันตี!

ต้นเรื่อง

ชั่วขณะที่ หวังซวงตระหนักว่าตนกำลังตกอยู่ในอันตราย ทุกอย่างก็สลายไปแล้ว

เริ่มแรกเขาสั่งเกตเห็นแสงไม่ปกติสว่างวาบอยู่สองฟากของเทือกเขา ไม่ใช่สะท้อนจากเลื้อยเกาะหรือคมอาวูทแน่ ขอบเขตของแสงกว้าง น่าจะสะท้อนจากโลหะบางอย่าง ชั่วพริบตา ก็มีเสียงหุ้มต่ำเป็นจังหวะซ่าๆ ดังกึกก้อง ฟังคล้ายเสียงลวดเหล็กที่ขึงตึงขึ้นเรื่อยๆ ตามสัญญาตมของทหาร เขาได้กลิ่นแห่งลางร้ายแล้ว

“หยุดไล่ตาม ที่นี่แคบมาก รีบถอยหลัง!”

หวังซวงวิ่งมาหันกลับ ร้องตะโกนดังลั่น รอบตัวเขามีทหารม้าเว่ยกักประมาณพันนาย เวลานี้กองทหารหน่วยนี้เข้าไปอยู่ในหุบเขาแคบ หน้าผาสีเทาสองข้างเอียงเข้าหาใจกลาง บีบให้พวกเขาต้องเรียงตัวกันเป็นแถวยาวเหยียด

เมื่อบรรดาทหารม้าซึ่งผ่านการฝึกอย่างดีได้ยินคำสั่งก็ทยอยกันวิ่งมาหันหลังกลับ เปลี่ยนกองหลังเป็นกองหน้า แล้วถอยไปที่ปากหุบเขาอย่างเป็นระเบียบโดยไม่เสียกระบวน แต่ถอยได้ไม่นานหวังซวงก็ได้ยินเสียงร้องสั่งลำเนียงชาวสูตังอยู่เหนือศีรษะ เขาแหงนหน้าขึ้นตามสัญญาตม มองไปทางด้านบนฝั่งขวาของหุบ ครั้งนี้เขาเห็นชัดเจนแล้ว พลหน้าไม่ร้อยกว่านาย ยืนเรียงแถวหน้ากระดาน แต่ละคนถือเครื่องยิงหน้าไม้หัวกว้าง เล็งลูกศร

มายังทหารม้าเบื้องล่างอย่างดูดน ไต้แสงอาทิตย์ หัวลูกศรโลหะเปล่งแสง
อำมหิตวาววับ

“ແ່แล้ว...”

หวังซวงพูดยังไม่ทันจบ ลูกศรหลายร้อยดอกก็ส่งเสียงหวีดหวิว
พุ่งลงมาเป็นเงาดำมืดพ้ามืดนราวกับฝูงตึกแตน ขบวนแถวกองทัพவே
ถูกโจมตีกะทันหันจนแตกกระจายทันที ทหารหลายสิบนายยังไม่ทันรู้ตัว
ก็ถูกยิงล้มลงกับพื้น ทหารม้าที่อยู่ใกล้กับเครื่องยิงหน้าไม้ถูกยิงตรงกับ
หน้าผาทั้งคนกับม้า เลือดกระเซ็นไปทั่ว

กองทัพவேยังไม่ทันหายตื่นตระหนกก็ถูกระดมยิงเป็นชุดที่สอง ตาม
ด้วยชุดที่สาม ชุดที่สี่ ชุดที่ห้า...อานูภาพนั้นสะท้อนทั่วกองทัพவே ทหาร
สับสนอลหม่าน การถูกโจมตีกะทันหันทำให้สับสนจนทำอะไรไม่ถูก หลังจาก
ถูกระดมยิงชุดที่แปด กองทัพவேก็พ่ายแพ้ยับเยิน กองทหารม้าที่เป็นระเบียบ
กลายเป็นกลุ่มคนและม้าศึกที่ตื่นตระหนก ส่งเสียงร้องด้วยความสิ้นหวัง
พลางกรูกันไปยังปากหุบ ระหว่างทางมีทหารและม้าจำนวนมากถูกลูกศรจาก
ทั่วทุกทิศยิงเข้าใส่จนร่างเป็นเหมือนเม่น แม็กองทัพสู่มิพลหน้าไม้เพียง
ร้อยกว่านาย แต่ยิงลูกศรลงมาหลายพันดอก ปลิดชีวิตของทหารกองทัพவே
ระลอกแล้วระลอกเล่า

“นี่มันอะไรกัน!” หวังซวงคำรามด้วยความหวาดกลัว ตลอดชั่วชีวิต
การเป็นทหาร เขาไม่เคยเห็นการโจมตีด้วยหน้าไม้ที่มีอานูภาพรุนแรงและ
หนาแน่นมากอย่างนี้มาก่อน

ไม่มีใครตอบคำถามของเขา เพราะไม่มีใครรู้

ครึ่งหนึ่งของทหารที่อาบท่าฝนลูกศรอยู่ไม่มีใครจะคิดเรื่องนี้ อีกครึ่งหนึ่ง
สูญเสียความสามารถในการคิดไปตลอดกาล องค์กรชั่วข้างตัวหวังซวง
ลดจำนวนลงหนึ่งในสามทันที เขาเห็นกับตาตัวเอง ทหารใกล้ซิดนายหนึ่ง
ถูกลูกศรยิงทะลุตา เบิ่งตากว้างหงายหลังล้มลงกับพื้น

หวังซวงรู้ว่าไม่อาจควบคุมสถานการณ์เวลานี้ได้ จำต้องบากหน้าหนี
ตามทหารไปยังปากหุบ

ขอแต่ให้หนีออกไป ปรับขบวนทัพใหม่ในที่โล่ง ก็ยังมีความหวัง

หวังซวงคิดพร้อมกับสะกดความรู้ลึกลับเจ็บปวด เมื่อครู่ขณะที่ถูก ชุ่มโจมตีเขาถูกลูกศรยิงสามดอก แต่ไม่บาดเจ็บถึงชีวิต เมื่อเทียบกับทหาร เหล่านั้น หวังซวงซึ่งมีฐานะเป็นแม่ทัพใหญ่นับว่ายังโชคดี แม้จะมีลูกศร หลายดอกปักที่หลังและแขนซ้าย แต่เกราะหุ้มคอและเกราะหุ้มแขน ที่หนาหนักปกป้องไว้ไม่ให้ลูกศรแทงทะลุผิวหนัง

การโจมตีอย่างน่ากลัวของกองทัพสูไม่มีที่ท่าว่าจะยุติลง เงามูกศร มีดฟ้าม้วนดิน เหมือนแหแห่งความตายขนาดยักษ์แผ่ลงมาคลุ้มคลั่ง เครื่องยิง หน้าไม้ที่กองทัพสูใช้มีอำนาจสูงมาก แม้กองทัพเว่ยจะอาศัยม้าที่ขี่เป็น โล่กำบัง ก็ยังถูกยิงพร้อมกันม้า หวังซวงไม่ใส่ใจศักดิ์ศรีของแม่ทัพใหญ่ เขาทิ้งม้าศึกกับหอก คลานด้วยมือและเท้าไปที่ปากหุบอย่างทุลักทุเล ทหาร ม้าสองข้างกลายเป็นเครื่องกำบังป้องกันชีวิตให้เขา ทหารเคราะห์ร้ายถูกยิง จนเหมือนเป่า ปลัดตกจากหลังม้าทันที ผู้บัญชาการรบจึงถือโอกาสหนี เอาตัวรอดไปยังปากหุบ

ในที่สุดหวังซวงก็อาศัยเกราะหนาและโชคชะตาพาดนให้รอดชีวิตมาถึง ปากหุบ เขาหันหลังมองกลับไปอย่างขวิญเสีย เห็นหุบเขากลายเป็นนรก บนดิน ซากศพกลาดเกลื่อน แหบไม่มีชีวิตโดยยืนอยู่ได้ ทุกแห่งเต็มไปด้วย ฝุ่นธุลีและกลิ่นคาวเลือดคละคลุ้ง ในหุบเขาแคบแห่งนี้แหบไม่มีสัมเสียด คนและม้าส่วนใหญ่ล้วนถูกลูกศรหลายสิบดอกจากหลายทิศทางแทงทะลุตาย ทันที

หวังซวงเงยหน้าขึ้นด้วยใจระทึก สองปากเหนือหุบขึ้นไปทหารกองทัพ สูยังคงถือเครื่องยิงหน้าไม้ที่เปี่ยมด้วยรังสีสังหารเล็งลงมา ค้นหาคนที่ยัง รอดชีวิต วัตถุประสงค์ประหลาดทำด้วยโลหะมีอำนาจไฟในการสังหารอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ตั้งแต่กองทัพเว่ยถูกชุ่มโจมตีจนถึงเวลานี้ช่วงเวลาเพียง จตุรุษหนึ่งก้านใหม่ แต่กองทัพม้าพันนายแหบจะย่อยยับทั้งหมด

เวลานี้หวังซวงมองเห็นธงขนาดใหญ่เขียนอักษร ‘ฮัน’ และทหาร กองทัพสูในชุดทหารสีดินเหลืองนับไม่ถ้วนมุ่งหน้าเข้ามาล้อมเขาไว้ เมื่อเห็น ว่าหมดหนทางหนีเอาตัวรอด เขาก็คำรามอย่างสิ้นหวังคราหนึ่ง ชักกระบี่ ออกมา ถลึงตาสีแดงเลือดใส่ศัตรู ชั่วพริบตาก็ถูกหอกสี่เล่มของทหารสู

พุ่งเข้าใส่ร่างจากทิศทางต่างกัน ทหารอีกนายหนึ่งบุกเข้ามาพันดาบใส่ ศีรษะของแม่ทัพใหญ่เว่ยก็กั๊กผู้นี้ขาดกระเด็นในทันที

เดือนหนึ่งรัชศกไท่เหอแห่งเว่ยปีที่สาม แม่ทัพใหญ่เฉาเจิน (โจจิ้น)* ได้ถวายฎีกาให้จักรพรรดิเฉาจู๋ย (โจยอ่ย) มีข้อความว่า ‘จูเก๋อเล่ียง (จูเก็ดเหลียง) ผู้นำทัพผู้ ระดมทหารบุกเมืองเฉินซัง (ตันจง) โจมตียี่สิบกว่าวัน บาดเจ็บล้มตายอย่างหนักจนต้องถอยทัพกลับ ข้าร่อยเดิม โอรสสวรรค์ทรงพระปรีชาสามทัพนองตามพระบัญชา แคว้นเล็กทำเรื่องที่ขัดต่อสวรรค์ เป็นเรื่องน่าหัวเราะ’

ฎีกาฉบับนี้ทำให้การเฉลิมฉลองส่งท้ายปีเก่าของราชสำนักเว่ยเพิ่มสีสันมากขึ้น จักรพรรดิเฉาจู๋ยและคนรอบข้างต่างพูดถึงด้วยความพอใจเป็นเวลานาน แน่หนอนว่าในฎีกาฉบับนี้เฉาเจินไม่ได้กล่าวถึงการที่แม่ทัพหวังซวงตายในสนามรบขณะรุกไล่โจมตีทหารศัตรูที่ถอยหนี เขาคิดว่าเรื่องที่ขัดต่อบรรยาการเช่นนี้ไม่ควรทูลจักรพรรดิ นั่นเป็นเพียงความผิดพลาดเล็กน้อยในการสู้รบครั้งหนึ่ง

ที่เมืองอีโจวซึ่งไกลออกไป ศีรษะของหวังซวงซึ่งใช้ปูนขาวหุ้มอย่างดีถูกนำไปส่งที่เฉิงตูเป็นการเฉพา เรื่องนี้ทำให้จักรพรรดิหลิวซ่าน (เล่าเสี้ยน) ซึ่งกำลังอึดอัดกับความพ่ายแพ้ในการบุกขึ้นเหนือทรงรู้สึกผ่อนคลายลงบ้าง

ตั้งนั้นปลายปีนี้ ผู้คนสองปากของเทือกเขาฉินหลิงต่างมีความสุขกับการต้อนรับรัชศกไท่เหอแห่งเว่ยปีที่สามและรัชศกเฉียนซิงแห่งสวี่ปีที่เจ็ดในระดับต่างกัน

*หมายเหตุผู้แปล - เรื่องนี้เป็นนิยายที่เดินเรื่องในยุคสามก๊ก ตัวละครส่วนใหญ่ถูกสมมติขึ้น ผู้แปลเรียกชื่อตามภาษาจีนกลาง หากในเรื่องกล่าวถึงบุคคลที่มีอยู่ในพงศาวดารสามก๊ก จะวงเล็บชื่อไว้เพื่อให้ผู้อ่านชาวไทยที่คุ้นเคยได้ทราบว่าเป็นใคร

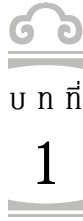

อันจบสิบสองวัน

แพ้แล้ว...

ถึงเขาจะยับยั้งแผนร้ายของ
ข้าศึกต่อสำนักใหญ่สำเร็จ ถึงเขาจะ
สลายเครือข่ายของนิกายข้าวสารทำโศว
ในอันจบสำเร็จ ถึงเขาจะจับช่างทำ
เครื่องยิงหน้าไม้ที่พยายามหนีสำเร็จ
ถึงสุดท้ายเขาส่งผลทางอ้อมต่อความ
ตายของหมีซิง แต่ก็ยังพ่ายแพ้อย่าง
ราบคาบ การที่แบบร่างถูกเผยออกไป
นั้นทำให้ชัยชนะทั้งหมดที่ผ่านมา
ไร้ความหมาย เขายังคงล้มลงในจุด
ที่ใกล้กับชัยชนะมากที่สุด

บทที่

1

แฝงตัวกับจงรักภักดี

รัชตกไถ่ถอนแห้วเว่ย ปีที่สาม วันที่หกเดือนสอง เมืองซังกุย เขตเทียนสู่ยในเว่ยก๊ก

เงินกงก้าวออกประตูบ้านพอดีกับที่เสียงเคาะบอกเวลายามเงินสี่¹ ดั่งขึ้น เขาสวมงอบ สวมชุดยาวสีเขียวเข้มที่ซิดเล็กน้อยแต่ซักสะอาด ห้อยถุงผ้าไว้ที่เอว ในนั้นมีพู่กัน หมึก กระดาษ และจานฝนหมึก เงินกงสำรวจสัมภาระอย่างละเอียดอีกครั้งก่อนจะใส่สลักประตูแล้วผลักประตูรั้วบ้านออกไป

“หัวหน้าอาลักษณ์เงิน ออกไปแต่เช้าเชียว” เพื่อนบ้านตรงกันข้าม พอเห็นเขาออกมาก็ทักขึ้น

“ใช่ สถานการณ์พิเศษ” เงินกงตอบยิ้มๆ

ปีที่แล้วสู้ก๊กกับเว่ยก๊กสู้รบกันครั้งใหญ่สองครั้ง จากนั้นไปอาจเกิดสงครามขึ้นได้ทุกเมื่อ ทำให้เมืองซังกุยซึ่งตั้งอยู่ในเขตแนวหน้าอาจถูกศัตรูคุกคามได้ตลอดเวลา จำเป็นต้องเตรียมพร้อมสู้รบ พวกเขาซึ่งเป็นขุนนางประจำจวนเจ้าเมืองจึงมีงานรัดตัว

“แต่งตัวอย่างนี้ จะเดินทางไกลหรือ” เพื่อนบ้านถาม

“อืม วันนี้มีตลาดนัด เจ้าเมืองหมาให้เข้าไปซื้อล่อมาใช้ในกองทัพ”

¹ ช่วงเวลาระหว่าง 7.00 - 9.00 นาฬิกา

เงินกงบอก เพื่อนบ้านตอบรับ ทั้งสองพูดคุยทักทายกันสองสามคำ แล้ว
รำลากันไป

ถนนใหญ่ผู้คนจอแจ ส่วนใหญ่เป็นทหารกองทัพเว่ยสวมเกราะสีดำ
เดินเป็นแถวยามลาดตระเวนดูความเคลื่อนไหวในตลาด ก้าวเดินอย่างเป็น
ระเบียบไปตามถนนดินเหลืองส่งเสียงดังสวบ ๆ รวากับจะเตือนคนที่เดินไปมา
ว่า ‘เวลานี้เป็นยามศึกสงคราม’

ซึ่งกู่ตั้งอยู่ในเขตเทียนสุ่ยทางทิศเหนือของเขานี้ซาน เป็นจุดเชื่อมโยง
ระหว่างเสียงโจวกับฮั่นจง ถ้าที่นี่ถูกชิงไป หล่งซีทั้งหมดจะเผยต่อหน้า
กองทัพสุ่ กองทัพเว่ยจึงย้ายศูนย์กลางการป้องกันหล่งซีทั้งหมดมาที่นี่
ซึ่งกู่จึงกลายเป็นกองบัญชาการใหญ่กองทัพเว่ยในเขตหล่งซี ทำให้ที่นี่กลายเป็น
ค่ายใหญ่ที่มั่นคงไม่อาจตีแตกได้ เวลานี้เป็นที่ตั้งค่ายทหารหนึ่งหมื่น
สองพันนายของกั้วหวาย (กู่ห้วย) เจ้าเมืองยงโจว ในขณะที่ซึ่งกู่มีราษฎร
เพียงสองหมื่นกว่าคน

เงินกงเดินอ้อมทหารเหล่านี้ มุ่งหน้าไปยังตลาดทางตะวันออกของ
เมืองซึ่งมีพ่อค้าม้าอยู่ พ่อค้าม้าจำนวนมากจากซีเหลียงและซั่วเป่ย์ ดินแดน
ทางเหนือของกำแพงยักษ์ มาค้าขายที่นี่ พวกเขาได้กลิ่นสงคราม รู้ว่าจะขาย
สินค้าของตนได้ราคาดี

พอเข้าไปใกล้ตลาดค้าม้าก็ได้กลิ่นขี้ม้าแสบจมูก ม้าดีหลายสายพันธุ์
กำลังส่งเสียงพิศพาตในคอกไม้ที่กันเป็นช่อง ๆ บนรั้วกันแฉวนป้ายทำด้วย
เปลือกไม้ มีข้อความเขียนด้วยหมึกบอกแหล่งที่มา เพศ และอายุของม้า
ส่วนพ่อค้าเอามือกอดอกยืนอยู่ข้าง ๆ ร้องบอกลักษณะพิเศษของม้าตน
ให้ผู้ที่ผ่านมา ด้านข้างมีคอกที่ดูทรุดโทรมกว่าขายลาและล่อ สถานที่
ไม่สวยหรูเท่าคอกม้า คนขายม้าส่วนใหญ่เป็นคนเผ่าเซียงและชยงหนู รูปร่าง
หน้าตาค่อนข้างแปลก ส่วนคนขายลาและล่อส่วนใหญ่เป็นพ่อค้าชาวจวงหยวน

พอเห็นม้าเหล่านี้ เงินกงดูเหมือนจะเริ่มวอกแวก เอาแต่เดินไปเดินมา
ตามคอกรอบแล้วรอบเล่า ตัดสินใจไม่ได้ ในที่สุดเขาก็สังเกตเห็นป้าย
ที่แขวนบนคอกลาเจ้าหนึ่งซึ่งดูมีลักษณะพิเศษ ป้ายนั้นมีหมึกจาง ๆ แต่มี
จุดหนึ่งเยื้องคำว่า ‘ลา’ เหมือนท่าหมึกหยดใส่โดยไม่ตั้งใจขณะเขียน ถ้า

ไม่สังเกตจะดูไม่ออก เงินงเดินอ้อมหลายรอบ เริ่มถามราคาจากเจ้าที่สี่
ด้านขวาของคอกลานี้ ถามทีละเจ้าไปเรื่อยๆ สุดท้ายก็มาถึงหน้าคอกเจ้านี้

“ลานี้มีเจ้าของหรือไม่”

เงินงถามเสียงดัง เจ้าของลารีบเดินมา พยักหน้าและโค้งคำนับ
พร้อมกับตอบรับ เขาเป็นชายชาวจงหยวนร่างเล็กผอมแห้ง อายุไม่มากแต่มี
รอยย่นทั่วใบหน้า เส้นผมมีเศษหญ้าติดทั่ว

“นายท่าน ลาตัวนี้ราคาข้าวห้าหู่^๒ หรือไม่ก็ผ้าสองพับ”

“แพงเกินไป ลดหน่อยได้ไหม”

เจ้าของลามีสีหน้าลำบากใจทันที ผายมือทั้งสองข้าง “นายท่านเห็นใจ
เถอะ ที่นี่คือหลังสี่ ไม่อุดมสมบูรณ์อย่างเมืองหลวงเก่าของเรา”

พอได้ยินเจ้าของลาพูดอย่างนี้ แววตาของเงินงก็ฉายแววเฉียบคม
ครู่หนึ่ง เขาจึงตอบซ้ำๆ “เจ้าพูดถึงเมืองหลวงเก่าหมายถึงที่ไหน ล้วหยาง
หรือฉางอัน”

“แน่นอนต้องเป็นฉางอัน ที่ประทับของชื่อตี^๓”

“อ้อ...”

เงินงพอได้ยินเขาพูดอย่างนี้ก็มองไปรอบๆ โดยสัญชาตญาณ พอ
เห็นว่าไม่มีใครใส่ใจการสนทนาของพวกเขา จึงให้เจ้าของลาจูงลาออกมา
แล้วล้วงเอาเงินห้าหู่ออกจากอกเสื้อมอบให้เขา เจ้าของลารับเงินแล้วขอบใจ
ครั้งแล้วครั้งเล่า และยังช่วยเอาอันใส่หลังลาให้อย่างกระตือรือร้น

สายตาของทั้งสองประสานกัน แล้วพยักหน้าให้กันอย่างเข้าใจ

เงินงจูงลาเดินมายังมุมที่ไม่มีคน เอาอานออกจากหลังลา อานนี้
รูปร่างเหมือนบันไดพับ ข้างในใช้กิ่งกล้วยัดเป็นโครง ข้างนอกหุ้มด้วย
หนังวัวดูแข็งแรงมาก ทนทานต่อการเดินทางไกล เงินงเอามือคลำที่รอยเย็บ
ที่ขอบริมด้านล่างของอาน พบว่าริมข้างหนึ่งเปิดออกได้ เขามองรอบๆ ไม่มี

^๒ หู่ มาตรฐานชั่งตวงวัดของจีน โดย 1 หู่ เท่ากับ 10 โต้่ว 1 โต้่วเท่ากับ 10 เซ็งหรือ 10 ลิตร

^๓ ชื่อตี แปลว่าจักรพรรดิแดง หมายถึงอันเกาจู่หลิวบิ่ง หรือเล่าปings ปฐมจักรพรรดิ
แห่งราชวงศ์ฮั่น

คน จึงดึงมุมหนึ่งของหนังวัวขึ้นอย่างระมัดระวัง แล้วยื่นมือเข้าไปที่ด้านท้องของอาน หยิบกระดาษสาพับเรียบร้อยออกมาแผ่นหนึ่ง เงินกงเอากกระดาษสาใส่ในช่องลับในอกเสื้อ จากนั้นก็กดหนังวัวให้ปิด จูงลาออกมาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

จากนั้นเขาเดินดูคอกม้าและลาอีกหลายแห่ง ชื่อลาสามตัว ล่อสองตัว และม้าสองตัว รอคอยทั้งตะวันลับเขา เงินกงจึงเอาสัตว์ที่ซื้อมาทั้งหมดไปยังคอกม้าของจวนเจ้าเมือง ปฏิเสธเพื่อนร่วมงานที่ชวนไปกินเหล้า ตรงกลับบ้านของตนทันที

เวลานี้เขาอยู่ตัวคนเดียว เพื่อนบ้านต่างรู้ว่าภรรยาเขาป่วยตายตั้งแต่ก่อนย้ายมาอยู่ที่เขตเทียนส่วย แต่เขาไม่คิดจะแต่งงานใหม่ เวลานี้มีเพียงคนรับใช้ชราหูหนวกเป็นใบ้ช่วยดูแลบ้าน

เมื่อกลับถึงบ้าน คนรับใช้ชราหยกน้ำแกงเนื้อพะกักับปึงสองอันมาให้เงินกงรับไว้ แล้วโบกมือให้เขาไปพัก ตัวเองเดินเข้าห้องนอน ปิดประตูห้องห้องนอนไม่ใหญ่ สองข้างเป็นชั้นหนังสือ ในนั้นมีหนังสือหลายชุดหนาบางต่างกัน ริมหน้าต่างมีเตียง ข้างเตียงมีโต๊ะเล็กสีแดง ข้างๆ มีฉากกั้นวาดเป็นรูปนางรำรำชีผาน

เงินกงมั่นใจว่าในห้องมีแต่เขาคนเดียว จึงลากฉากกั้นมาบังด้านหลัง แล้วคุกเข่าหน้าโต๊ะเล็ก จุดเทียนไข ล้วงกระดาษสาออกจากช่องลับในเสื้อ

กระดาษสาเต็มไปด้วยอักษรลายมือแบบสี่ถี่⁴ เป็นข่าวกรองเกี่ยวกับเว่ยกัก็่ยี่สิบกว่าข้อ ตั้งแต่การโยกย้ายตำแหน่งขุนนางลงมาถึงราคาข้าวเขียนไว้อย่างละเอียด บางข้อเป็นข้อมูลลับ บางข้อเป็นข้อมูลที่มีแต่ขุนนางระดับสูงในสำนักอำมาตย์ สำนักราชเลขาและสำนักมหาดเสนาบตีจึงจะมีสิทธิ์อ่าน แต่เวลานี้หัวหน้าอัครลักษณะเล็กๆ ในจวนเจ้าเมืองเทียนส่วยกลับได้อ่าน

ความจริงแล้วนอกจากเงินกงจะเป็นอัครลักษณะจวนเจ้าเมืองเทียนส่วย

⁴สี่ถี่ หรืออักษรสี่ซู่ พัฒนามาจากอักษรจ้วนเล็กอีกที เป็นกระบวนการเล่นอักษรจีนจากภาพมาสู่อักษรสัญลักษณ์ เปลี่ยนจากโครงสร้างทรงกลมเป็นทรงสี่เหลี่ยม ทำให้เขียนง่ายกว่าเดิม

ตั้งสถานีส่งต่อ ทำหน้าที่ส่งข่าวกรองเหล่านี้ไปยังอำเภอเหมือนในชั้นจ้งอันเป็นที่ตั้งของสำนักมหาเสนาบดี

ช่วงที่หน่วยงานราชการระดับล่างยังใช้ตัวไม้ไผ่อยู่นั้น จารชนสู้ก็เริ่มใช้กระดาษซึ่งแพงกว่าส่งข่าวกรอง เพราะอ่อนนุ่มพับง่าย ซ่อนในที่ลับได้สะดวก และราคาถูกกว่าผ้า

เงินกงอ่านอย่างละเอียดรอบหนึ่งแล้วจัดประเภทของข่าวกรองยี่สิบกว่าข้อนี้ ตามศัพท์เฉพาะของสำนักข่าวกรองแห่งสู้ก็ ข่าวกรองบางส่วนถูกเรียกว่าข้อมูล 'แข็ง' ตัวอย่างเช่น จำนวนทหารป้องกันเมืองเย่เจิง รายได้ต่อปีจากภาษีที่ดินของเขตกวนจง ชื่อทูตที่ไปประจำอู่ก็ ฯลฯ รายงานเรื่องเหล่านี้โดยตรงได้ แต่ข่าวกรองบางอย่างถูกจัดเป็นข้อมูล 'อ่อน' เช่น การโยกย้ายผู้บัญชาการกองทัพในเขตหลงซี การเลื่อนตำแหน่งขุนนางในราชสำนัก หรือกฎหมายที่ประกาศใหม่ ฯลฯ สำหรับข่าวกรองประเภทหลังเงินกงไม่อาจส่งไปที่อำเภอเหมือนโดยตรง ต้องแนบการวิเคราะห์และความเห็นของเขาไปด้วย พร้อมกับเสนอผลที่ตามมาจกข่าวกรองนี้รวมทั้งผลกระทบต่อสู้ก็ ถ้าเกี่ยวข้องกับการโยกย้ายขุนนางสำคัญยังต้องแนบประวัติ นิสัยใจคอ และคำเล่าขานเกี่ยวกับคนคนนั้น

ความจริงแล้วในทางหลักการ งานเหล่านี้ไม่ได้อยู่ในขอบเขตอำนาจหน้าที่ของจารชน จารชนเป็นเพียงคนส่งข่าวกรองเท่านั้น การวิเคราะห์ข่าวกรองเป็นความรับผิดชอบของสำนักที่ปรึกษากองทัพในสังกัดสำนักข่าวกรอง แต่เนื่องจากข่าวกรองอ่อนบางส่วนต้องอาศัยคนที่เข้าใจสถานการณ์ภายในของเฉาเว่ยช่วยวิเคราะห์จึงจะมีค่า ดังนั้นในทางปฏิบัติ ข่าวกรองประเภทนี้ต้องให้เงินกงจัดการ เมื่อได้ข้อสรุปแล้วจึงส่งไปยังอำเภอเหมือน หลังจากความพ่ายแพ้จากการบุกเหนือครั้งที่หนึ่งของสู้อัน เครือข่ายข่าวกรองเขตหลงซีได้ถูกกวาดล้างอย่างหนัก คนทำงานใต้ดินจำนวนมากถูกจับ เงินกงเป็นคนเดียวที่เหลืออยู่ เขาจึงมีความสำคัญต่องานวิเคราะห์ข่าวกรองมาก

ข่าวกรองครั้งนี้ส่วนใหญ่เป็นข่าวกรองแข็ง ไม่จำเป็นต้องทำการวิเคราะห์ เงินกงก็ได้แบบนี้จึงรู้สึกผ่อนคลายลง ทุกครั้งที่เขาวิเคราะห์ข่าวกรองจะรู้สึกวิตก เพราะกลัวว่าถ้าวิเคราะห์ผิดพลาดอาจจะเกิดความ

เสียดายต่อสุกก้อย่างใหญ่หลวง เวลานี้เขาสั่งเกณฑ์พบข่าวกรองข้อสุดท้ายบนกระดาศสา

เมื่อเทียบกับข่าวกรองข้างหน้าที่ละเอียดดียืดยาว ข่าวกรองข้อนี้กลับสั้นกระชับ แต่เงินกรูรู้ว่าสั้นกระชับมักจะหมายถึงไม่สมบูรณ์ เขาจำเป็นต้องเพิ่มเติม ข่าวกรองข้อนี้เขียนว่า ‘มีข่าวว่าจะส่งจี้ชื่อจงไปที่หลงตามที่หวายขอไม่รู้ชื่อ’ นี่เป็นการเขียนย่อ หากพิจารณาประโยคทั้งหมด ความหมายคือ ‘จากแหล่งข่าวที่เชื่อถือได้ ช่วงนี้ราชสำนักปฏิบัติตามข้อเสนอของกั้วหวาย (กุยห้วย) ได้ส่งจี้ชื่อจงคนหนึ่งมายังเทียนสุ่ยในเขตหลงซี ‘ไม่รู้ชื่อ’

พอเงินกรูเห็นข่าวกรองข้อนี้ก็ขมวดคิ้ว จี้ชื่อจงเป็นชื่อตำแหน่งขุนนางในราชสำนัก เป็นที่ปรึกษาใกล้ชิดจักรพรรดิ ถ้าไม่ใช่ตามเสด็จ น้อยมากที่ขุนนางตำแหน่งนี้จะออกจากเมืองหลวงไปที่อื่น มักจะไม่ติดต่อด้านการงานกับทางกองทัพ แต่ข่าวกรองนี้ก็กลับบอกว่ามีจี้ชื่อจงคนหนึ่งมาที่เทียนสุ่ยตามลำพังและยังเป็นการปฏิบัติตามข้อเสนอพิเศษของกั้วหวายผู้บัญชาการสูงสุดของกองทัพแถบเทียนสุ่ย นี่ไม่น่าสงสัยหรือ

“เรื่องราวเป็นอย่างไรกันแน่ อำนาจหน้าที่ของจี้ชื่อจงไม่เกี่ยวข้องกับฝ่ายทหารเลย แต่ไหนแต่ไรมาจักรพรรดิเว่ยก็ไม่เคยมอบหมายให้จี้ชื่อจงไปตรวจสอบกองทัพ” เงินกรูพูดกับตัวเอง “คงต้องหาทางสืบให้ได้ว่าจี้ชื่อจงที่ส่งมาเป็นใคร”

สัญญาตญาณบอกเขานี้เป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะแม้แต่ชื่อดีซึ่งแฝงตัวอยู่ในเมืองเย่เจิงก็ยังไม่รู้ฐานะของจี้ชื่อจงคนนี้ แสดงว่าเป็นความลับชั้นสูง และความลับชั้นสูงมักจะมีผลสำคัญเป็นพิเศษ

เงินกรูอ่านข่าวกรองอย่างละเอียดอีกครั้ง แล้วเผากะดาศสาแผ่นนี้ในเตา ข้อความเย่ลืบกว่าข้อประทับอยู่ในสมอของเขาคงหมดแล้ว เอกสารไม่มีความจำเป็นอีกต่อไป ต้องลตร่องรอยที่อาจจะเปิดเผยฐานะของตน นี่เป็นหลักการของจารชนในการรักษาตัวรอดเมื่ออยู่ในหมู่ศัตรู

รุ่งขึ้นเงินกรูตื่นแต่เช้า ทำธุระส่วนตัวง่าย ๆ แล้วเปิดประตูเดินออกไป เวลานี้ปกติแสงทองจะเริ่มฉาย แต่ท้องฟ้ายังคงมืดครึ้ม แหงนหน้ามองเห็นเมฆดำปกคลุมซึ่งกุย ราวกับจะหยุดอยู่อย่างนี้

หัวหน้าอาลักษณ์เดิมที่ควรจะมีห้องทำงานเฉพาะในจวนเจ้าเมือง แต่เวลานี้ที่จวนเจ้าเมืองนอกจากห้องของเจ้าเมืองหม่าจุนแล้วที่เหลือถูกลูกน้องของกั้วหวายยึดครองหมด บรรดาเจ้าหน้าที่อาลักษณ์จึงต้องไปอาศัยเรือนชาวบ้านในเมือง ห้องหัวหน้าอาลักษณ์ของเงินกงเป็นเรือนไม้ข้างยู่เกิบฟางสถานที่นี้ไม่ดีนัก เวลาลมแรงมักจะมีเศษฟางปลิวเข้ามาในห้อง ที่เงินกงเลือกที่นี่เพราะอยู่ใกล้ที่เก็บเอกสารและหนังสือราชการของราชสำนัก ในฐานะจารชนผู้ทำหน้าที่วิเคราะห์ เขาจำเป็นต้องมีห้องเก็บเอกสารขนาดใหญ่

เขาเข้าไปลงชื่อเข้างานในห้องหัวหน้าเสมียนก่อน วันนี้เพื่อนร่วมงานที่มาทำงานมีไม่มาก คนส่วนใหญ่ถูกส่งไปรวบรวมข้าวของยังไม่กลับมาอีกสองสามคนยังไม่ตื่น ในห้องกว้างจึงมีแต่ซุนลิ่งกำลังก้มหน้าเขียนหนังสือที่โต๊ะทำงานอยู่เพียงคนเดียว เงินกงรู้จักเขา คนคนนี้มีความสามารถอยู่บ้าง แต่นิสัยทะนงตน เมื่อสองปีก่อนถูกขับออกจากเมืองหลวงเพราะไปวิพากษ์วิจารณ์คนสำคัญ โดยถูกย้ายมาทำหน้าที่หัวหน้าฝ่ายการศึกษา ในสายตาคนส่วนใหญ่ ในพื้นที่ที่มีการสู้รบบ่อยครั้งอย่างเทียนสุ่ย ตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายการศึกษาเป็นงานที่หนัก ซุนลิ่งจึงกลัดกลุ้มไม่พอใจมาตลอด

“อ้อ อาจารย์ ตื่นแต่เช้าเชียว”

เงินกงวางร่มลงพร้อมกับทักทายเขา ซุนลิ่งไม่ได้เงยหน้าขึ้น ยังคงตวัดพู่กันอย่างคล่องแคล่ว เงินกงรู้นิสัยของเขาดีจึงไม่ถือสา เดินไปที่โต๊ะทำงานของตน หยิบพู่กันที่เขียนจนแห้งกระด้างไปอังกับเตาถ่าน เวลาผ่านไปชั่วจุดธูปหนึ่งกำนั้ไหม้ ซุนลิ่งจึงถอนหายใจยาว โยนพู่กันทิ้งเสียงดัง ‘แปะ’ ราวกับทำงานที่ลำบากสำเร็จแล้ว

“อาลักษณ์ เมื่อก็เรียกข้าหรือ”

ถึงตอนนี้ซุนลิ่งเพิ่งนึกขึ้นได้ว่ามีเงินกงอยู่ด้วย เงินกงร้อง “อืม” ออกมาคำหนึ่ง แล้วพนมมืออย่างช้าๆ ตอบเหน็บนาบ “ใช่ แต่เจ้าจงวนอยู่กับงาน ไม่ได้ยิน”

ซุนลิ่งโคลงหัวอย่างรู้สึกผิด หยิบกระดาษที่เขียนอักษรเต็มหน้ายื่นให้เงินกงดู พูดขึ้น “ข้าจะไปชนไม้”

“ชนไม้หรือ” เงินกงถามด้วยความประหลาดใจ “ทำไมคราวนี้ขึ้นเหนือ

ส่งเจ้าไปชนไม้ไปจากซ่งกุย”

ตามคำสั่งจากกองทัพ ต้องรวบรวมยุทโธปกรณ์โดยเฉพาะไม้และเสบียง ไปไว้ที่ซ่งกุยให้มากที่สุด แต่เวลานี้กลับมีการชนไม้จากซ่งกุยไปที่อื่น ทำให้เงินกรฐ์สึกประหลาดใจ

“แะแล้วๆ ไม่มีเวลาแล้ว ไม่พุดกับเจ้าละ ดูแลตัวเองให้ดี” ซุนลิ่ง พุดพลางรีบเก็บร่างฎีกา เอาเลื่อนนมมาคลุม จัดผ้าโพกหัวให้เข้าที่ แล้ว ประสานมือคารวะลาเงินกง

พอส่งซุนลิ่งไปแล้ว เงินกงก็กลับไปโต๊ะทำงาน เริ่มนึกถึงเรื่องจีซื่อจง ลึกลับคนนั้น เรื่องที่ต้องสืบให้แน่ชัดก็คือจีซื่อจงในราชสำนักมีใครบ้าง หาก รู้รายชื่อจีซื่อจงแล้ว การสืบฐานะของคนผู้นั้นจะตึงแคบลงมาก ตอนนั้นเอง เว่ยเลียงก้าวเข้าประตูมา

เว่ยเลียงเป็นเจ้าหน้าที่เอกสารจวนเจ้าเมืองเทียนสู่ย อายุห้าสิบกว่า ลิ่งที่สะดุดตาที่สุดในตัวเขาคือจมูกโตงใหญ่สีแดง จนทำให้หลายคนสงสัยว่า เขามีสายเลือดคนทางตะวันตก ตู้เก็บเอกสารเป็นขอบเขตอำนาจของเขา เมื่อกี้เงินกรฐ์รอเขาอยู่ คนผู้นั้นชอบดื่มเหล้า มักดื่มจนเมามาย พอเห็นท่าทาง สะลึมสะลือของเขาขณะเข้าประตูมา ก็รู้ว่าเมื่อคืนเขาแอบดื่มเหล้าอีกแล้ว

เงินกรฐ์เข้าไปหาเขา พุดเบาๆ “นี่ เมื่อคืนแอบกินเหล้าใช่ไหม”

เว่ยเลียงรีบโบกมือ สั้นหวับบอกว่าไม่ๆ แล้วสะอึกทีหนึ่ง จากนั้น จึงพุดเบาๆ “อาลักษณ์ เมื่อก่อนข้ามีข่าวดี เลยอดดื่มสองสามจอก อย่างบอก ให้ใครรู้ ถ้าแม่ทัพแก้วได้ยินเข้าคงไม่ดีแน่”

แม่ทัพแก้วที่เขาพุดถึงหมายถึงกัวหวายเจ้าเมืองยงโจว กัวหวายเป็น แม่ทัพที่มีอำนาจของกองทัพเว่ยในเขตหลังซีเวลานี้ สมัยหนุ่มเคยเป็น นายทหารระดับกลางภายใต้บัญชาของเซี่ยโหวยวน (แฮหัวเอี้ยน) เป็นแบบฉบับ ของทหาร พุดน้อยยิ้มยาก เครื่องครัดสมณะ เป็นที่หวาดกลัวของขุนนาง ฝ่ายขุนจวนเจ้าเมืองทุกคน

เงินกรฐ์ทปไหล่เว่ยเลียง พุดยิ้มๆ “เอาละ วางใจ ข้าไม่ไปฟ้องแน่ แต่เจ้าต้องจำไว้ ดื่มน้ำให้หน่อยหน่อย ดื่มน้ำมากจะเสียนาน”

“ข้าเป็นคนดูแลเอกสาร จะมีการงานอะไรให้เสีย อย่างมากก็แค่

เอกสารในตู้โดนหนูแทะ” เว่ยเลียงพืมพ่า เงินงเห็นสบโอกาส จึงบอก เว่ยเลียงว่าเขายากไปหาดูเอกสารเกี่ยวกับการเก็บเสียบึงและสัตว์เลี้ยง ที่ตู้เก็บเอกสาร เว่ยเลียงพอได้ยินจึงรีบปากทันที ล้วงตราประทับจากอกเสื้อ ให้เงินงไปเอง แล้วพบกับโต๊ะ เรียกคนงานรีบอุ๋นยาสร้างเมามาให้

เงินงถือตราประทับของเว่ยเลียงเดินออกจากห้อง รู้สึกเสียดาย เจ้าเมืองหมาจุนครองตำแหน่งเจ้าเมืองเทียนสุ่ยมาสี่ปีแล้ว เป็นขุนนางระดับสูงที่ซื่อซลาดไร้ความสามารถ ขุนนางใต้บัญชาส่วนใหญ่เป็นคนพื้นๆเหมือน เจ้าเมือง หรือไม่กี่ไม่ใส่ใจอะไร คู่ต่อกรของมหาเสนาบดีจู่เก้อตอนบุกเหนือ ครั้งทีหนึ่งในช่วงแรกก็คนพวกนี้ จึงไม่แปลกที่กองทัพสูงจะเอาชนะได้อย่างง่ายดาย

ห้องเก็บเอกสารอยู่ที่ถนนด้านหลังของเรือนหัวหน้าเสมียน สุดถนนทางขวามือ ที่นี้ไม่มีเรือนอื่น มีร่องน้ำตื้นๆ ล้อมรอบเพื่อป้องกันไฟไหม้ลามมาทำลายเอกสาร คนที่เปิดประตูให้เงินงเป็นเสมียนแก่ เงินงยื่นตราประทับของเว่ยเลียงให้เขาดูแวบหนึ่ง ชายชราคนดูแลเอกสารพยักหน้า หยิบกุญแจทองเหลืองจากเอวพวงหนึ่งให้เงินง แล้วเดินกลับไปฝังไฟต่อในห้อง

เงินงเดินไปตามทาง ใช้กุญแจไขเปิดห้องเอกสารแล้วฉลักประตูเข้าไป ห้องนี้กว้างขวางสว่างดี แต่หนาวจัด มีตู้หนังสือทำด้วยไม้ลิบกว่าตู้ตั้งเรียงกันเป็นแถว ในนั้นเต็มไปด้วยเอกสาร ประกาศ จดหมายติดต่อกัน และเอกสารอื่นของเมืองเทียนสุ่ย หนังสือไม้ไผ่แทบทั้งหมดมีฝุ่นเกาะ สันหนังสือสีชาเทาทำให้บรรยากาศเพิ่มความหนาวเหน็บ

เงินงไม่แตะต้องเอกสารชิ้นราเหล่านี้ เอกสารเหล่านี้ไม่ใช่จุดหมายของเขา เขายากค้นหาหนังสือแสดงความยินดีจากขุนนางของปีที่แล้ว ซึ่งก็คือเดือนเก้ารชศกไท่เหอปีที่สอง เขาจำได้ว่าในเดือนเก้ารชศกไท่เหอปีที่สอง จักรพรรดิเฉาจู๋แย่งตั้งพระโอรสเฉาหมู่เป็นผานหยางอ่อง ตามธรรมเนียม แล้วหลังจากที่ลูกหลานราชตระกูลได้รับบรรดาศักดิ์ครั้งแรก บรรดาขุนนางจะถวายหนังสือแสดงความยินดีให้จักรพรรดิ อวยพรให้ราชตระกูลขยายดินแดนออกไปเรื่อยๆ เป็นปรាកการให้ราชสำนัก หนังสือแสดงความยินดีนี้มีรายชื่อขุนนางราชสำนักเกือบทั้งหมด แล้วคัดลอกส่งไปยังเมืองและเขต

ทุกแห่งเพื่อร่วมแสดงความยินดี ดังนั้นเมืองเทียนสุ่ยก็น่าจะมีเก็บไว้ชุดหนึ่ง หากอ่านรายชื่อบนหนังสือแสดงความยินดีฉบับคัดลอกก็จะรู้ว่าจีซื่อจง ปัจจุบันมีใครบ้าง

งานนี้ไม่ยาก หนังสือแสดงความยินดีเพิ่งเก็บเข้ามาได้ไม่นาน เขียนอยู่ในกระดาษสีเหลืองขอบขลิบทอง จึงดูสะอาดตาบนตู้หนังสือ ฉะนั้นกวาดตาแวบหนึ่งก็หาเจอ

เขาถูมือทั้งสองข้างเป่าไอร้อนใส่ แล้วเขย่งเท้ายื่นมือไปหยิบหนังสือแสดงความยินดีออกมาเปิดอย่างรวดเร็ว เป็นอย่างที่เขาคาด หนังสือแสดงความยินดีเขียนด้วยอักษรสละสลวยหลายพันตัว ข้างขวาของหน้าหนังสือใช้อักษรขนาดเล็กเขียนตำแหน่ง ชื่อ และภูมิลำเนาของขุนนางที่แสดงความยินดี หนังสือแสดงความยินดีนี้เขียนเมื่อเดือนเก้าปีที่แล้ว ห่างจากเวลานี้ไม่ถึงห้าเดือน คงมีการโยกย้ายเปลี่ยนแปลงไม่มากนัก สามารถใช้อ้างอิงได้

‘จีซื่อจง’ ตำแหน่งนี้มักจะเป็นตำแหน่งควบ ขุนนางใหญ่ในราชสำนักส่วนใหญ่ได้รับการแต่งตั้งจากจักรพรรดิให้ควบตำแหน่งนี้เพื่อเป็นเกียรติ เช่น แม่ทัพใหญ่เฉาเจิน มหาอำมาตย์หลิวฟาง ราชบัณฑิตซูหลิน เป็นต้น คนเหล่านี้ล้วนแต่ควบตำแหน่งจีซื่อจง แต่พวกเขาไม่ใช่เป้าหมายของเงินกง เขาต้องการสืบค้นคนที่อยู่ในตำแหน่งจีซื่อจงโดยตรง

หลังจากตรวจคัดแยกแล้ว เงินกงพบจีซื่อจงที่อยู่ในตำแหน่งโดยตรงห้าคน เขาท่องชื่อและภูมิลำเนาของทั้งห้าคนไว้แล้วเก็บหนังสือแสดงความยินดีไว้ที่เดิม ขณะนี้สืบค้นได้ผลอย่างนี้ ส่วนเรื่องที่ว่าจีซื่อจงผู้ลึกลับคนนั้นเป็นใครในห้าคนนี้ ยังต้องรอวิเคราะห์จากข่าวกรองครั้งต่อไป

พอทำงานสำเร็จ เงินกงก็ออกไปจากห้องอย่างเร่งรีบ ห้องนี้หนาวเย็นจริงๆ เขาเอาถุงแฉะคืนให้เสมียนชราแล้วออกไปจากเรือน เวลานี้เมฆบนท้องฟ้ายังคงรวมตัวกันอยู่โดยไม่มีแว่วว่าจะมีหิมะตก จู่ๆ เงินกงก็รู้สึกว้างหลังเขามีสายตากู่หนึ่งกำลังเฝ้าดูตนอยู่ เขาหันไปดู แต่ถนนว่างเปล่า ไม่มีใครแม้แต่คนเดียว

บทที่

2

จงรักภักดีกับเสียดล

กัวยาย ภู่นิวไปมาซึ่ ๆ จ้องหน้าหมาจุนเจ้าเมืองเทียนสู่ด้วยแววตา
แข็งกร้าว ฝ่ายหลังใช้แขนเสื้อเช็ดเหงื่อบนหน้าผากตลอดเวลา รวากับถูก
ถ่านไฟในเตาส้มฤทธิรูปตัวเซีย¹ในห้องประชุมอย่างจนละลาย

ผ่านไปครู่ใหญ่ เขาจึงเงยหน้าขึ้น พูดตะกุกตะกัก

“ไป... ไปจี้เข้าใจผิดหรือไม่ เมืองซ่งกุกจะมีสายลับของกองทัพสู่ได้
อย่างไร”

“งั้นหรือ แต่คนของข้ามีหลักฐานยืนยันชัดเจนว่าในเมืองซ่งกุกอย่างน้อย
มีหนึ่งคนที่ทำงานในเครือข่ายข่าวกรองของกองทัพสู่อย่างลับๆ” กัวยายพูด
ไม่เร็วไม่ช้า เสียงหนักแน่นมีพลัง เขาเป็นคนปกครองเมืองซ่งกุกอย่างแท้จริง
คนไร้ความสามารถอย่างหมาจุนไม่เคยอยู่ในสายตาของเขา

หมาจุนเช็ดเหงื่อต่อ ยังพยายามกู้หน้าตัวเอง “ถ้ามีเครือข่ายข่าวกรอง
อย่างนี้จริง คนของข้าน่าจะรู้ พวกเขา...”

“ปัญหาอยู่ที่ว่าพวกเขายังไม่รู้” กัวยายพูดชัดขึ้นอย่างไม่เกรงใจ
“ทหารของเจ้าล้วนแต่เป็นคนท้องที่ พวกเขามีความสามารถในการสู้รบ
นำยกย่อง แต่ไม่ได้ผ่านการฝึกด้านจารกรรม แน่หนอนว่าเป็นอีกเรื่องหนึ่ง...
อี้ตั้ง!”

¹ สัตว์ในตำนาน รูปร่างคล้ายสิงห์ บ้างก็ว่าคล้ายวัวหรือควาย มีเขาเดี่ยวหนึ่งเขา

กัวยายมองหน้าหมาจุนแหวหนึ่งด้วยสายตาเห็นใจ ฝ่ายหลังขดตัว อยู่หลังโต๊ะ สีหน้ากระอักกระอ่วน

“จากคำสารภาพของพ่อค้าเกลือเถื่อน ก่อนเดินทางพวกเขาได้รับ คำจ้างก้อนใหญ่จากกองทัพสุ กองทัพสุขอร้องให้เอาของนี้ไปส่งที่เมืองจีเจิง แล้วขายให้คนที่นัดหมายไว้แล้ว วันที่สิบห้าเดือนหนึ่ง ข้าส่งรองแม่ทัพ สองคนปลอมตัวเป็นพ่อค้าเกลือเถื่อนเดินทางไปเมืองจีเจิง วันที่ยี่สิบ เดือนหนึ่งติดต่อกับคนที่เป่าหมายได้สำเร็จ เราจับคนคนนี้ได้ จากนั้น จึงรู้ว่าคนท้องที่คนนี้รับจ้างขุนนางเมืองซึ่งกฤษคนหนึ่ง จากการชี้ตัวของเขา วันที่ยี่สิบแปดเดือนหนึ่งในที่สุดเราก็มั่นใจว่าขุนนางคนนั้นเป็นใคร”

หมาจุนเริ่มขยับนิ้วมืออย่างกระวนกระวาย เรื่องแรกคือตราประทับ จวนเจ้าเมืองปลอม ต่อมาก็เป็นเรื่องขุนนางทรยศ เขาเริ่มสงสัยแล้วว่าวันนั้น จะเป็นวันเคราะห์ร้ายของตน

กัวยายยังคงพูดด้วยจังหวะราบเรียบ แต่ให้ความรู้สึกเหมือนเสียง อารุเหล็กตีกระทบหน้า

“ตั้งแต่วันที่ยี่สิบเก้าเดือนหนึ่งเป็นต้นมา เราได้จับตาขุนนางคนนั้น วันแรกที่จับตา ดูคนคนนี้อยู่ในซึ่งกฤษได้ติดต่อกับทหารกองทัพ นายทหาร ระดับกลางและระดับล่างรวมห้าครั้ง หลังจากสอบถามคนที่เขาติดต่อ ทางเรา จึงรู้ว่าคนคนนี้มีวิธีการสอบถามที่แยบยลมากและปิดบังอย่างมิดชิด เขา สนใจเกี่ยวกับจำนวนกำลังทหารป้องกันอยู่ตู่กับอินผิงของกองทัพเรา รวมทั้ง ที่ตั้งจุดเก็บเสบียงสำคัญของเขตเทียนสุ่ย ที่สมควรพูดถึงก็คือ ขณะที่ยี่สิบแปด ดูอยู่ เขาเคยออกไปข้างนอกครั้งหนึ่ง ทางเราสงสัยว่าเขาจะแลกเปลี่ยน ข่าวกรองกับคนอื่นที่แฝงตัวอยู่ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเป็นนกฮูกคู่หนึ่งที่แฝงตัว เข้ามาในเมืองซึ่งกฤษ”

พอเห็นแววตาของหมาจุนงุนงงสับสน กัวยายก็อธิบายว่านกฮูกเป็น คำที่หน่วยข่าวกรองเว่ยก๊กใช้เรียกจารชนของศัตรู พอฟังรายงานจบหมาจุน ก็กลืนน้ำลายอย่างต่อเนื่อง ถามอย่างวิตก “ถ้ามันคนคนนั้นเป็นใคร เป็น ขุนนางจวนเจ้าเมืองหรือไม่”

กัวยายพยักหน้า

หม่าจูนตื่นเต้นขึ้นมาทันที เขาพูดโตะ พูดเสียงดัง “มีเรื่องน่าละอายอย่างนี้เชียวหรือ ใครกัน! บอกข้ามา ข้าจะให้คนไปจับตัวมัน!” เห็นชัดว่าเขาจะใช้ความโกรธกลบเกลื่อนความกระอักกระอ่วนของตน

“ไม่ต้อง” ก้าวหวายพูดอย่างเย็นชา “ฝ่ายทหารมีแผนการแล้ว จากการวิเคราะห์ของอี้ตั้ง ช่วงนี้เขาจะไปพบกับนักชกอีกตัวหนึ่งของเมืองซ่งกู่ย พอถึงเวลานั้นเราจะรวบรวมทั้งหมด เจ้าเมืองหม่า เจ้าให้ทหารของจวนเจ้าเมืองไปล้อมข้างนอกประสานกับเราก็อพอ”

หม่าจูนรู้สึกทั้งน้อยใจ ชุ่นเคื่อง กระอักกระอ่วน และหวาดหวั่นปะปนกัน จนกล้ำกลืนบ่นในหน้ากระตักเป็นพักๆ ถึงอย่างไรในนามแล้วตนก็เป็นขุนนางระดับสูงสุดของเขตเทียนสุ่ย แต่เวลานี้กลับถูกคนเตะออกจากเขตแดนของตน เป็นการลบหลู่อย่างรุนแรง แต่เขาจะทำอะไรได้ อีกฝ่ายหนึ่งเป็นเจ้าเมืองยงโจวที่กุมอำนาจทหารอยู่ในมือ และยังมีเจียนจวินชื่อหม่าซึ่งเป็นคนของสำนักปกครองโดยตรง

สุดท้ายหม่าจูนเลือกที่จะอดกลั้น เขากัดฟัน กำจี้หยกที่ห้อยเอวอยู่ พยายามฝืนยิ้มออกมา

“ได้ ข้าจะออกคำสั่ง”

“ระวังด้วย เจ้าเมืองหม่า เรื่องนั้นนอกจากเจ้าแล้วไม่อนุญาตให้คนอื่นรู้ คนจวนเจ้าเมืองไม่น่าเชื่อถือ”

ก้าวหวายพูดเตือนอย่างนี้เป็นเหมือนการตบหน้าดังฉาด ก่อนที่หม่าจูนจะรู้ตัว ก้าวหวายก็ลุกขึ้น หยิบพลั่วเล็กข้างตัวมาค้ำถ่านในเตา ทำให้ไฟลุกแดงขึ้น เป็นการแสดงออกอย่างชัดเจนว่าส่งแขก หม่าจูนจึงต้องลุกขึ้นบอกลา แล้วจากไปด้วยความโกรธแค้น

รอกระทั่งหม่าจูนลับหลังไป ก้าวกั้งจึงเอ่ยปากถามก้าวหวาย “ท่านเอาทำไมราชสำนักยอมให้คนไร้ความสามารถอย่างนี้มารับหน้าที่สำคัญที่นี้”

“อี้ตั้ง เรื่องของราชสำนัก ให้โอรสสวรรค์จัดการ เราทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีก็พอ” ก้าวหวายเดินไปหาเขา จ้องหน้าหลานชายตรงๆ “ในฐานะที่เป็นเจียนจวินชื่อหม่า เจ้าทำเพียงคอยสังเกต อย่าไปสรุปคนอื่น การสรุปจะทำให้เกิดอคติและปิดบังเบาแสบางอย่าง จำไว้ อคติของเจ้าอาจเป็นฐาน

ให้จารชนฝ่ายศัตรูดำรงอยู่ได้”

“ขอรับ หลานรู้แล้ว”

“ดีมาก เจ้าไปวางแผนรายละเอียดในการลงมือ”

“หลานจัดคนไว้แล้ว ครั้งนี้มีคนที่เป็นแกนกลางในการลงมือไม่เกินหกคน คนที่สนับสนุนรอบนอกจะรู้เป้าหมายรูปธรรมก่อนปฏิบัติการไม่นาน”

กัวหวายพยักหน้า ทำท่าให้เขาออกไป กัวกั้งประสานมือคารวะด้วยท่าทางหนักแน่น แล้วหันหลังก้าวออกจากห้องประชุม

เวลานี้ห้องประชุมเหลือแต่กัวหวายคนเดียว เขากลับไปที่โต๊ะ ดึงผ้าสีเหลืองที่แขวนผนังด้านหลังออก เป็นแผนที่หลังชื่ออย่างละเอียดกินพื้นที่ผนังห้องกว่าครึ่ง เขาเดินจากด้านซ้ายไปด้านขวา แล้วจากด้านขวาไปด้านซ้ายของแผนที่ จากนั้นดึงแท่นจากใต้เตาออกมาวางบนแผนที่สองสามแห่ง เห็นได้ชัดว่าเวลานี้เรื่องที่เขาคิดสำคัญกว่าการไล่ล่าจับนกฮูกคู่ก็

รัชศกไท่เหอปีที่สาม วันที่สิบเดือนสอง

เฉินกงรู้สึกว่าการออกไปเองสักครั้ง เขาหาทางสืบค้นฐานะที่แท้จริงของจีซื่อจงคนนั้นมาตลอด แต่ไม่ได้ผล พูตให้ซัดก็คือมีความเป็นไปได้หลายข้อ แต่ไม่มีข้อไหนถึงระดับที่น่าเชื่อถือ วันที่สิบห้าเดือนสองเป็นวันที่เขาจะส่งข่าวกรองไปยังอำเภอเหมียน ถ้าก่อนส่งรายงานยังวิเคราะห์ไม่สำเร็จ ข่าวกรองชิ้นนี้คงไม่มีความหมาย

เขาตัดสินใจไปหา ‘ไปตี้ (จักรพรรดิขาว)’ ไปตี้เป็นจารชนอีกคนหนึ่ง ที่แฝงตัวอยู่ในเมืองซ่งกุย คนนี้อาจจะมีลู่วางสืบข่าวกรองที่มีประโยชน์

เฉินกงกับไปตี้ต่างไม่เคยรู้จักกันมาก่อน หลักการทำงานของสำนักข่าวกรองแห่งสุ๊กก็คือจารชนที่ทำงานในแต่ละสายต้องแยกกันอย่างเด็ดขาดทำงานสายตรง ไม่สร้างความสัมพันธ์แนวขวางเด็ดขาด ทำอย่างนี้แม้ว่าประสิทธิภาพในการหาข่าวจะต่ำ แต่สามารถประกันได้ว่าหากจารชนคนหนึ่งถูกจับจะไม่ทำให้เกิดความเสียหายต่อสายอื่น

สำนักข่าวกรองก็รอบคอบจนเรียกได้ว่าเป็นพวกยึดติดกรอบ เช่นเดียวกับมหาเสนาบดีจูเกอที่พวกเขาจงรักภักดี

หลังจากการบุกเหนือครั้งที่หนึ่งฝ่ายแพ้ เครือข่ายข่าวกรองของสื่อก็กได้ถูกทำลายอย่างย่อยยับ เงินงกับไปตั้งฐานะของกันโดยบังเอิญจากการสืบค้นครั้งหนึ่ง เงินงรู้สึกรู้ว่าเป็นเรื่องน่าเอะหยัน ทั้งสองต่างโชคดีที่รอดชีวิตจากการกวาดล้างของเว่ยก๊กครั้งนั้น จากนั้นต่างก็รู้การดำรงอยู่ของอีกฝ่ายหนึ่ง ปกติแล้วน้อยครั้งที่ทั้งสองจะได้พบหน้ากัน แต่พวกเขาติดต่อกันด้วยวิธีพิเศษ

คืนวันที่สิบเดือนสองเงินงไปถึงสนามโรงฝึกทหารในเมืองซังกุย เอาหินสามก้อนวางที่มุมขวาของประตูไม้บานหมุน บนสุดยังเพิ่มหินอีกก้อนหนึ่ง แต่หินก้อนสุดท้ายนี้เขาเอาหมึกทางด้านล่างของก้อนหินก่อนจะวางลงไป พอวางเรียบร้อยเงินงก็หายลับไปในม่านราตรีอีกครั้ง

บ่ายวันต่อมาเขาอ้างเหตุผลไปธุระที่จวนเจ้าเมืองแล้วเดินผ่านสนามอีกครั้ง เห็นการเปลี่ยนแปลงที่กองหินซึ่งไม่สะดุดตา หินก้อนบนสุดถูกพลิกหงายส่วนที่ทาหมึกขึ้น แสดงว่าไปตีตอบแล้ว

วันที่สิบสองเดือนสอง เงินงออกจากประตูบ้านเมื่อผ่านยามชื่อสี่² ไปครึ่งหนึ่ง มุ่งหน้าไปยังจุดนัดพบที่กำหนดไว้แล้ว เขาหวังว่าจะได้รับข่าวกรองที่เขาไม่รู้จากไปตี บางทีอาจจะช่วยให้ฐานะของจีซื่อจงคนนั้น

หลังจากเดินผ่านถนนสองสาย เงินงก็เห็นทหารสองนายถือหอกพิงกำแพงที่สี่แยกคุยกันอยู่ เงินงดูออกกว่าเป็นลูกน้องของเจ้าเมืองหมาจูน จึงประหลาดใจ เขาสังเกตเห็นว่าร้านเหล้าใกล้ๆ ก็มีทหารนั่งอยู่หลายคนแต่ไม่มีใครดื่มเหล้า พอเดินไปถึงถนนอีกสายหนึ่ง เงินงเลี้ยวซ้าย เห็นปากซอยด้านขวามีทหารยาม ที่นี่ยามรักษาการณ์มาตลอดแต่วันนี้มีทหารมากกว่าปกติเท่าตัว ทหารนายหนึ่งพอเห็นเงินงก็ทักทายอย่างเป็นมิตร

“อาลักษณ์เงิน ไปไหนหรือ”

“อ้อ ก็เรื่องเสียบียงอีกนั่นแหละ ชั้นเหนือเร่งทั้งวันให้เอาบัญญัติมาตรวจสอบให้ชัดเจน”

เงินงเริ่มบ่น การบ่นเรื่องชั้นเหนือกับคนระดับเดียวกันเป็นวิธีที่ดี

² ช่วงเวลาระหว่าง 9.00 - 11.00 นาฬิกา

ที่สุดในการสร้างความสนิทสนม ทหารพยักหน้าอย่างเห็นใจ พลังถอนหายใจ “โซลี วันนี้พวกข้าควรจะได้พัก แต่จู่ๆ กลับถูกส่งมาที่นี่ไปไหนไม่ได้ พร้อมรับคำสั่งทุกเมื่อ”

“พร้อมรับคำสั่งอะไร” เฉินกงเกิดคำถามในใจ

“พวกข้าได้รับคำสั่งให้รอที่นี่ เรื่องที่ว่าจะให้ทำอะไรชั้นเหนือไม่ได้บอก”

เฉินกงพูดคุยกับทหารอีกไม่กี่คำก็ขอตัวไป ไม่รู้ทำไม เขารู้สึกวุ่นวายใจไม่สงบ แต่ยังมีมุ่งหน้าเดินไปยังจุดนัดพบที่กำหนดไว้

“มั่นใจว่าเป็นคนนี้หรือไม่”

กั้วกั้งยืนอยู่หลังกำแพงดิน ลูกน้องคนหนึ่งยื่นหน้าออกไปแล้วหटकลับพอได้ยินคำถามจากหัวหน้าก็พยักหน้า

“ไม่ผิด เป็นเขาแน่” เวลานั้นคนที่ทำหน้าที่จับตาดูอยู่บนหลังคาบ้านอีกฟากหนึ่งของถนนจู่ๆ ก็โบกธงเขียวไปทางทิศตะวันตกสามครั้ง

“เป้าหมายเริ่มเคลื่อนย้ายมาทางตะวันตก”

พอได้รับข่าวกั้วกั้งก็เฝ้าปากแน่นโดยไม่รู้ตัว พูดกับลูกน้องซึ่งปลอมตัวเป็นชาวบ้านหลายคน

“พวกเจ้าสองคนเดินลวงหน้าไปถนนอีกสายหนึ่ง อ้อมไปข้างหน้าเขา พวกเจ้าสองคนตามเข้าไปข้างหลัง อย่าให้เขารู้ตัว”

ทั้งสี่ขานรับ แล้วออกจากกำแพงดิน ส่วนกั้วกั้งหันหลังปีนขึ้นไปบนหอสูงยี่สิบจั้ง จากที่นั่นสามารถมองเห็นทั่วทั้งเขตตะวันตกของเมืองได้สำหรับเขาแล้ว เขาชอบความรู้สึกอยู่ที่สูงก็มองลงมา เก็บภาพทุกอย่างไว้ในสายตา

เฉินกงไม่ได้สังเกตว่าบนหอสูงไกลออกไปมีคนจับตาดูอย่างประสงค์ร้าย ยังคงเดินไปข้างหน้าด้วยฝีเท้าปกติ ข้างหน้ามีผู้หญิงสองคนกำลังซักผ้าอยู่ที่คูน้ำ กุสึคนหนึ่งแบกกระสอบใหญ่สองกระสอบเดินอย่างเหนื่อยแรง เด็กสองสามคนวิ่งอยู่กลางถนนเล่นแมลงปอที่ตายแล้วขวางทางรถม้าจึงถูกคนขับตะโกนดู กำแพงด้านที่มีแดดส่องมีทหารหลายนายยืนฟังอยู่อย่างเกียจคร้าน เพราะหนังเก่าคร่ำคร่าถูกถอดวาง เลือดตัวในถลกขึ้นมา คนหนึ่ง

ก้มหน้าก้มตาเกาหลี ทุกอย่างดูปกติมาก

“นายท่าน เข้ามาตีมน้ำแกงให้อุ่นก่อนเถอะ”

ถ้าแก่ร้านเล็กริมทางโผล่หน้าออกมาตะโกน กลิ่นหอมแรงของเนื้อพะแนงออกมาจากช่องประตู เงินกงไม้ได้หยุด เขาหงนหน้ามองดวงอาทิตย์ ก้าวเร็วขึ้นเล็กน้อย แล้วเลี้ยวขวาไป

ขณะเดียวกันนั้น กัวกังเอาสองมือประคองที่ขอบของหอคอยมองลงไป โนม้ตัวไปข้างหน้า ดวงตาแหลมคมเหมือนเหยี่ยว เวลานี้เป้าหมายกำลังเลี้ยวมุ่งหน้าไปที่ตลาดโดยมีลูกน้องสองคนของเขาตามหลังห่างๆ อีกสองคนเดินตามไปข้างๆ

“รีบร้อนหน่อย นกฮูก” กัวกังพึมพำ กำหมัดแน่นโดยไม่รู้ตัว เริ่มแรกตอนที่กัวหวายสนับสนุนให้เขารับตำแหน่งเจียนจวินชื่อหมานั้น หลายคนคัดค้านด้วยเหตุผลว่าเขายังหนุ่มเกินไป เขาจึงร้อนใจอยากพิสูจน์ให้ทุกคนเห็นว่าที่ที่เขาจัดการอย่างนี้ถูกต้อง

จู่ๆ มีทหารลาดตระเวนหน่วยหนึ่งเดินผ่านหน้าเป้าหมายไป ชุดเกราะขนาดใหญ่และฝุ่นที่คลุ้งตลบอบบ่งสายตาของกัวกัง กัวกังเบิ่งตากว้าง ร้องดำในใจ *บ้าเอ๊ย ไปให้พ้น!*

กว่าทหารจะพ้นไป กัวกังก็ไม่เห็นเป้าหมายแล้ว เขาตกใจ เป้าหมายคงเข้าไปในมุมอับลับสายตาที่ใดที่หนึ่ง เวลานี้กัวกังซึ่งอยู่บนหอคอยห่างออกไปมองหาไม่เจอ ได้แต่ฝากความหวังไว้กับลูกน้อง

เขาออกคำสั่งให้พลถ่ายทอดคำสั่งซึ่งอยู่ข้างหลังไปเปลี่ยนธงบนหอคอยเป็นธงรูปตัวผีเสื้อ^๓ สีแดงขลิบเขียว เป็นธงที่บอกให้รู้ว่าที่หอมองไม่เห็นเป้าหมาย ขอให้ผู้ติดตามรีบรายงานตำแหน่ง พร้อมกับนั้นยังให้พลถ่ายทอดคำสั่งตีกลอง เพื่อเตือนให้ผู้ติดตามระมัดระวัง

ลูกน้องทั้งสามส่งสัญญาณตอบอย่างรวดเร็ว เป้าหมายหายลับสายตาไปแล้ว กัวกังกำหมัดแน่น เป้าหมายอยู่ไหนกันแน่ หายไปทันทีอย่างนี้เป็น

---

^๓ ผีเสื้อหรือผีเขียะ เป็นสัตว์มงคลขับไล่สิ่งชั่วร้าย นาโศคลามาให้ ตัวผู้เรียกว่าผีตัวเมียเรียกว่าชีวะ รูปร่างและเขาเหมือนกวาง ใบหน้า ศีรษะ และขาเหมือนลิงโต มีปีกเหมือนนก หลังคล้ายปลา กินจุ และไม่มีทวารขับถ่าย

เพราะเห็นผู้ติดตามใช้หรือไม่ ข้อสงสัยต่าง ๆ นานาบวกกับความขุ่นเคืองอันซับซ้อนผุดขึ้นมาในสมองของกัวกั๋ง เหงื่อเม็ดเล็กผุดขึ้นที่หน้าผากของเขา ยิ่งดีที่สภาพเช่นนี้ไม่ได้ต่อเนื่องนาน กัวกั๋งเห็นทหารคนที่สี่โบกมือขวามาทางหอคอยสามครั้ง แล้วชี้ไปที่ร้านเหล้าหนิวจี้ข้างๆ บอกให้รู้ว่าเป้าหมายเข้าไปในร้านเหล้า และยังไม่ออกมา

“คงนัดพบกัน在那นั่น!”

กัวกั๋งตัดสินใจทันที สั่งให้ซึกจงสี่ล้มซึ่งมีความหมายว่า ‘ติดตามต่อไป’ แล้ววิ่งลงจากหอคอยอย่างรวดเร็ว ทหารของเจ้าเมืองหม่าจุนยี่สิบนายอาวุธครบมือกำลังรอคำสั่งอยู่ที่หอคอย กัวกั๋งโบกมือเรียกพวกเขาให้ตามมา แล้วกระโจนขึ้นม้า มุ่งหน้าไปยังร้านเหล้าหนิวจี้

เงินกงเดินช้าๆ เข้าไปในร้านเหล้าหนิวจี้ เป็นร้านเหล้าร้านเดียวในเมืองซ่งกุย ช่วงนี้เนื่องจากมีทหารเพิ่มขึ้นทำให้กิจการรุ่งเรือง เวลาที่ใกล้เที่ยงแล้วมีคนจำนวนมากมาดื่มคลายหนาว ชั้นบนส่วนใหญ่เป็นขุนนางกับนายทหารจวนเจ้าเมือง ชั้นล่างเป็นทหารกับชาวบ้านทั่วไป

“อาลักษณ์เงิน เชิญข้างใน!”

คนงานในร้านมีผ้าขนหนูสีขาวพาดไหล่เชิญเขาเข้าไปในร้านอย่างกระตือรือร้น เงินกงโบกมือ ทำท่าบอกว่าตนจะขึ้นไปข้างบนเอง คนงานจึงเดินไปต้อนรับแขกอื่นที่หน้าประตู ส่วนเงินกงเดินขึ้นบันไดไปชั้นสอง ขณะก้าวเดินเขามองไปรอบๆ มีแขกประมาณยี่สิบกว่าคนกำลังกินข้าวบ้างพูดคุยกันบ้าง ดูครึกครื้น ทันใดนั้นเงินกงก็รู้สึกว่ามีสายตาประหลาดคู่หนึ่งมองมาที่ตน เขาหันหน้าไปมองทางขึ้นบันไดชั้นล่าง แล้วรู้สึกเหมือนเลือดในตัวจับแข็งทันที

กัวกั๋งนำทหารมาถึงหน้าร้านเหล้าหนิวจี้ สภาพเช่นนี้ทำให้คนที่เดินไปมาตกใจพากันหยุดมอง เขาลงจากม้า ออกคำสั่งให้ล้อมร้านเหล้าหนิวจี้ไว้ไม่ให้ใครออกไปแม้แต่คนเดียว รอบนอกทหารจำนวนมากกว่านั้นกันเขตเมืองในรัศมีสองลี้รอบร้านเหล้านี้ ลูกน้องสามคนที่รับหน้าที่ติดตามตามมาทัน

ออกจากบ้านแล้วเมืองซึ่งกุกก็ตกอยู่ในความเงียบยกเว้นหอรักรักษาการณ์ มีแต่กระโจมใหญ่ค่ายทหารนอกเมืองที่มีแสงไฟจากเทียนไขวับแวม พอจะมองเห็นเงาเลื่อนรางของคนสองคน

“เจ้าส่งคนไปติดตามเป้าหมายมากเกินไป ทำให้เป้าหมายมีโอกาสรู้ตัวว่าถูกจับตาอยู่”

“ขอรับ”

“หลังจากเป้าหมายลับสายตา เจ้าแสดงออกมากเกินไป ถูกคนที่เจ้าจับตาเล่นเล่ห์ หายไปกะทันหัน แล้วถือโอกาสสังเกตรอบบริเวณโดยรอบ ดูว่ามีคนตกอกตกใจหรือไม่ เพื่อตัดสินว่าตนถูกจับตาอยู่ไหม”

“ขอรับ”

“อีกอย่างหนึ่ง เจ้าตัดสินใจด้วยความคิดของเจ้า ถ้าจุดต่อสายของเป้าหมายไม่ใช่ร้านเหล้าหนิวจี้ การที่เจ้าลงมือก่อนจะเปิดเผยแผนการ และความจริงก็เป็นอย่างนี้”

“ขอรับ”

“ที่สำคัญที่สุด เจ้าไม่ควรเสี่ยงลงมือก่อนที่จะเป้าหมายจะต่อสาย เจ้าลืมไปแล้วว่าจุดหมายของปฏิบัติการครั้งนี้คืออะไร”

“ขอรับ”

กั้วหวายพูดข้อหนึ่งก็ยกนิ้วขึ้นนิ้วหนึ่ง เขาไม่ได้ดูด่ากั้วกั้ง แต่บอกข้อผิดพลาดของคนหนุ่มที่ละข้ออย่างสงบ กั้วหวายรู้ดี สำหรับคนอย่างกั้วกั้งที่ใส่ใจชื่อเสียงเกียรติยศมากเป็นพิเศษ วิธีนี้ได้ผลกว่าการใช้แสร้งฟาด

กั้วกั้งใช้มือซ้ายถือหมวกไว้ ยืนก้มศีรษะอยู่หน้ากั้วหวาย ตอบรับคำสั่งสอนของอาด้วยคำว่า ‘ขอรับ’ อย่างชัดเจน พร้อมกับกัตรีมฝีปากล่างอย่างแรง มุมปากมีเลือดไหลออกมา

“อั้ง เจ้าต้องรู้ว่าภารกิจที่เรารับผิดชอบมีความสำคัญมาก สู้ก็กั้วจ้องจะเอาชายแดนของแคว้นเราตลอดเวลา ความผิดพลาดของเราแต่ละครั้งอาจจะส่งผลเสียร้ายแรง ทำให้เข้าแผนของศัตรู” กั้วหวายพูด พร้อมกับใส่เสื้อคลุม เดินมาที่ทางเข้ากระโจม ดึงม่านสองข้างให้ตึง แล้วผูกเชือกใหม่

ออกแรงดึง ม่านสองผืนผูกติดกันแน่น ลมหนาวข้างนอกเข้ามาไม่ได้

“แม้เวลานี้สู้ก็ไม่มีใครเคลื่อนไหวทางการทหาร แต่ความจริงมีการเริ่มทำสงครามในทางลับแล้ว” ก้าวหายพูดถึงตรงนี้ก็มองดูแก้วซึ่งยังคงก้มศีรษะอยู่ “นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมข้าจึงขอให้แม่ทัพเฉาเงินส่งเจ้ามาที่เทียนสุ่ย เวลานี้เป็นสงครามไต้หวัน ส่วนเจ้าเป็นตัวเอกในสงครามครั้งนี้”

“ข้าเข้าใจแล้ว ท่านอา! เดี่ยวข้าจะไปพาดูผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องกับกุ่เจิ้งมาสอบสวนใหม่ ต้องค้นหากุ่ชูกอีกตัวหนึ่งให้ได้!”

ก้าวหายยื่นมือเข้าไปห้ามแก้วซึ่งกำลังจะออกไป “เรื่องนี้มอบให้ลูกน้องเจ้าทำก็พอ เวลานี้เรายังมีงานสำคัญอีกชิ้นหนึ่ง เป็นเรื่องที่ต้องจัดการเฉพาะหน้านี้ ฝ่ายทหารต้องการความร่วมมือจากเจียนจวินซือหมาอย่างเต็มที่”

พูดจบ เขาหยิบผ้าแพรบางผืนหนึ่งออกจากอกเสื่อยื่นให้แก้ว ฝายหลังอ่านเสร็จก็เลิกคิ้วขึ้น แต่ไม่ได้แสดงความเห็น ได้แต่ยื่นผ้าแพรคืนให้ก้าวหาย แล้วตอบ

“ท่านอา ท่านต้องได้มาแน่”